

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Λαμπιρής θέλησε να περάσει χωρίς να δώσει άπαντες στη γυναίκα του. Μά η Λαμπιρίνα, που καταλάβαινε καλά πως η Ρόζα της, το παιδί της, θα πέθανε κλεισμένη μέσα στο πέτρινο έκενο κλουβί, χορμάστηκε άπαντο του, τούλεισε το δοχείο, σπάζοντας σάγ τρελλή:

—Νότη, δεν θα το κάνεις αυτό!... Τρελλιάδης, για το Θεό!... Θέλεις να σκοτώσης την κόρη σου! Θα τρελλαθώ, Νότη, το παιδί μου έχει μέσα και θα τρέξει βόρος στην ψυχή σου, Νότη... Νότη, δός μου το κλειδί, άνοιξε την πόρτα, σέ παρακαλώ, σέ βεβαιώω!...

Ο Νότης σκενόταν άβηλος και σπαστικός, χωρίς να μιλάει. Η Λαμπιρίνα σπαστικούς σδύκορη. Ήθερε πως στην κατάσταση που βρισκόταν η Ρόζα, δεν θα μπορούσε ν' ανθήξει εκεί μέσα, στον τάφο έκενο, τόν σκοτεινιασμένο και ύγρο.

—Νότη, φώναξε στον άντρα της, σ' έρωτάω στο στενάκι μάζ, άνοιξε μου, δός μου το παιδί μου!...

—Οχι, μούγγις ο Λαμπιρής.

—Είπε κιαόγγιμα α το παιδί, Νότη! Θεέ να σκοτώσης το παιδί σου, το σπάζου σου, την άγαπημένη σου Ρόζα, εσύ, εσύ που την αγαπούσες τόσο!... Δός μου το κλειδί, Νότη!...

—Οχι, ξανάτε ο Λαμπιρής με πείσιμα.

Η Λαμπιρίνα έφραζε.

Δεν ήθερε πια τί έλεγε, δεν ήθερε τί έκανε.

—Ασπλάχνε... άκαρδέ!... τού φώναζε, δεν έχει καρδιά, δεν σκεπνιάς, δεν έφερες να συγχωρές; Θεέ να θανατώσης την κόρη σου! Κλείσε με τότε και μένα μέσα στο ίδιο μπουτρούκι!... Κλείσε με και μένα μαζί με το παιδί μου!...

Τη στιγμή αυτή μια οκά φώναξε στην πόρτα τού ύπογειου που βρισκόγονταν. Γύρισαν και κίταζαν ξαφνιασμένοι. Ήταν ο γιός τους. Είχε άκούσει τού κλάδο που γυναίκα και κατέβηκε να δει τί συμβαίνει. Νουμάς πως όλα είχαν τελειώσει, βύστω από την άπάντηση που φέρε στην πατέρα του, το περασμένο βράδο, κι όταν η μαγειρίσα τούτε στη σάλα που κατέβαινε τί είχε συμβή, ή καρδιά τού σπάζτηκε κι άδωνάθηκε παθεύα λίπη για την άδελφή του.

Μόλις τόν άντιχόρησε ο πατέρας του, θυμωσε περισσότερο.

—Τί θες εδω; τού φώναζε άπότομα.

—Άκουσα φωνές και κατέβηκα να δω τί συμβαίνει.

—Δεν συμβαίνει τίποτα. Πήγανε στο δουμάτιό σου.

Ο νέος έδίστασε για μια στιγμή. Έπρεπε ν' άκούση τόν πατέρα του και να φύγει, τη στιγμή που η άδελφή του κινδύνευε να τρελλαθώ κλεισμένη μέσα στο κελί τού θανάτου;

—Τί περιμένεις; σφολιάζε ο Λαμπιρής, βλέποντάς τον να διστάει. Φύγε, σου είπα!...

Ο νέος έλαμνε να φύγει, μα τη στιγμή αυτή άκουσε να τόν καλέ με την άπελπισμένη της φωνή ή μητέρα του:

—Παιδί μου... παιδί μου... σιάσου, μη φέγγεις!...

Ο νέος κοντοστάθηκε.

Τότε ή Λαμπιρίνα γύρισε στον άντρα της και τού είπε άπορασιατικά:

—Νότη, για τελευταία φορά σέ παρακαλώ, άνοιξε και δός μου το παιδί μου. Άν δεν τού κάμης... αν δεν τού κάμης... τότε θα μείνω κι εγώ δω, θα σάσω την κόρη, θα φωνάξω τούς γείτονες, την αστυνομία, θα πάρω την κόρη μου και θα φύγω, θα φύγω από κοντά σου για πάντα!... Σού τ' ερωτάω σ' όνομα τού Θεού!... Στην ψυχή που θα παραδώσω μια μέρα!...

Ο Λαμπιρής, άκούγοντας τά λόγια της

αυτή, την άπειλή της αυτή, δοχίστηκε περισσότερο, μα συγχωρήσε την όρηγί του. Κατάλαβε πως ή γυναίκα του τού μολούσε σοβαρά, πως ήταν άπορασιαμένη να κάμη αυτό που λέγε κι' άπορασιας κι' αυτός να κάμη μια μικρή ύποχώρησι, κάτι που να μη θίγη τόν πατερό τόν έρωτάτο, τού πατερό τού φίλτιμο.

—Άς ζητήση συγχώρησι, είτε, ως μου ύποσχεθώ πως μετανιώει για όλα έκανε και πως δεν θα μάζ δώσει πια την πορμική άπορημή, και θα ξεκλειδώσω άμέσως.

Τά μάτια της Λαμπιρίνας άστράφταν από έκαυλοήρη κι' έλπίδα. Έπρεξε στην πόρτα τού πέτρινου κελλιού που βρισκόταν κλεισμένη ή κόρη της, χτίστηκε δυνατά με τή γροθιά της και φώναξε:

—Ρόζα... παιδί μου... κόρη μου... άκουσε τί είπε ο πατέρας σου; Ζήτησε συγχώρησι, Ρόζα μου... Ζήτησε άπ' τόν πατέρα σου να σέ συκαθήσει!...

Ή έκαυσε μερικά δευτερόλεπτα άγωνίας, κι' άξάρνα άκούστηκε από μέσα ή φωνή της Ρόζας καθαρά, θαρράδα:

—Μην κλάεις, μαμά!... Σέ παρακαλώ, μαμά, μην κλάεις... Συγχωρήσε με που γύρισα ατρία να ύποφέρη, μαμά μου!...

—Ρόζα... παιδί μου... Ζήτησε συγχώρησι, ξαναφώναξε ή Λαμπιρίνα με φωνή γεμάτη άπελπίδα.

—Οχι... όχι, μαμά, ποτέ!... άπάντησε ή Ρόζα με πείσιμα.

Η Λαμπιρίνα άφησε ένα στεναγό ξεφουητό και σφουάστηκε στο πέτρινο σκολιάτιμα, μπρός στην πόρτα τού ύπογειου.

—Ρόζα... κόρη μου, τραυίσε άπανθωμένη, σέ παρακαλώ, σέ έκαυτω, εγώ, ή μητέρα σου, κίμη το για μένα, ζητησε συγχώρησι, ύποσχεσου πως θάσαι πια φρόνη... Θεέ να πεθάνω, Ρόζα; Αντθήτε με πια... Ρόζα... Ρόζα, σέ παρακαλώ, παιδάκι μου!...

Η φωνή της Ρόζας άκούστηκε τούρα, πίσω από την χοντροή πόρτα, κλαυθίρι, γεμάτη λίπη, γεμάτη παρόνοσι:

—Μαμά μου, φταγή μου μαμά, μην κλάεις, μην κλάεις έτσι, ή άκούσε, μαμά, σέ παρακαλώ.

—Ζήτησε από τόν πατέρα σου να σέ συγχωρήσει, παιδί μου, φέγγισε για τελευταία φορά, με φωνή σδονωμένη ή Λαμπιρίνα.

Μά και πια άκούστηκε από μέσα πεισματομένη ή φωνή της Ρόζας:

—Οχι... όχι... όχι. Αυτό ποτέ!... Τόν άγατώ!... Μ' άκούτε; Τόν άγατώ και θα τόν άγατώ όσα ζω, όσα πάταγο, όσα μου μένει ποση ζωής, ότι κι' αν μου κίμειτε, Τόν άγατώ!...

Ο Λαμπιρής, που περίμενε όλη αυτή την ώρα δούδης, με σφιγμένες τίς γροθίες, με σφιγμένα τίς δόντια, συγχωριτόνας δύσκολα τη λήσσα του, άφησε άξάρνα ένα γροθίλιμα θηριού που τού ερεθίζου μ' άναμμένα σιδερα και χτύπησε έξω από τού ύπογειο.

Άπομέναν πια μόνοι τους ή Λαμπιρίνα με τού γιό της.

Η μητέρα της Ρόζας δεν είχε πλέον δυνάμι ούτε να μετακινήθη από τή θέση της, ούτε να μιλήσει!...

Ο γιός της τής κληρίσε, έσκαψε κοντά της και τής είπε:

—Κίμη κοντάμο, μητέρα. Θ' άφοωτήσης... Θέλησε να τή λυπή άπ' τού χέρι και να τή σπύσση άπάνω, μα είδε πως τού χέρι της ήταν παγωμένο.

Οριώθηκε τότε άνάγκη, έτοιμος να τρέξει να φωνάξει τή μαγειρίσα. Μά πριν κάμη ένα βημα, τούτε τή μαγειρίσα να μπάνη βιαστικά!...

Η γοηή μαγειρίσα κατάλαβε με τιά ματιά τί συνέβαινε. Άντί όμως να τρέξει και να φέγγι κίμ, ένα ποτήρι νερό ή λίγη κολώνια στην καρδιά της, αυτή έτοιξε κοντά της, έσκαψε και τής φώρησε κάτι σ' αυτή.

Τά λόγια τού της είπε έφρασαν άμέσως τού άκαυλοήρημά της.

Η Λαμπιρίνα πνίχτηκε, άνοιξε τά μάτια της, σενήλαθε άμέσως, άπάξε τά χέρια της μαγειρίσας και τσάφισε μέσα στα δικά της.

—Άς αλήθειαι!... Αλήθεια!... Τής φώναξε. Δεν κλάεις λάθος; Πέες μου!...

—Μείνε ήσυχη, καρδιά... Ξέρω τί λέω. Κράτα την καρδιά σου, τής άποκρίθηκε ή μαγειρίσα.

Ο γιός τού Λαμπιρής, μη ξέροντας τί συμβαίνει, λήρσισε όπόσως στην πόρτα τού ύπογειου και φώναξε τη Ρόζα, θέλοντας να τής δώσει θάρρος.

Η Ρόζα τόν άκούσε. Μ' άντι να τού άπαντήση με κλοσούρη, χτίστηκε τή γροθιά της στη βουριά σιδεράριστα κι' έσκουξε άγρια, άπελπισμένα:

—Είσαι σέ; Άγάριστε!... Ασπλάχνε!...

Γιατί μου τόζαμεις αυτό; Σ' άγατούσα τόσο!... Και σέ... εσύ πήγες και τόν φώρησες... Σέ μισώ!... Τ' άκούε;... Σέ μισώ!...

—Οχι... όχι... όχι... αυτό ποτέ!... φώναξε ή Ρόζα από μέσα.

(Άσολούθη)

